

ubetinget straffer, hvor meget mindre kan det da tillades Politiet at gjøre noget saadant, fordi det mistænker en Kvinde for at gjøre sig skyldig i et Forhold, som Loven ikke straffer. Forholdet ved denne Advarsel kan ikke sammenlignes med den Advarsel, der i Straffelovens § 178 er forekrevet med Hensyn til Konkubinat (utugtigt Samliv); thi denne Advarsel meddeles kun, naar det er bevist, at de Paagældende føre et forargeligt Samliv, ikke paa den blotte Mistanke, og den gaar ud paa, at Vedkommende skulle forandre et bevisligt stedfindende Forhold (flytte fra hinanden), medens Advarselen efter Loven af 1874 vedrører fremtidige Handlinger, som den Paagældende maasse derhos aldrig har havt til Djemed at indlade sig paa.

Det er ogsaa i og for sig en højst ejendommelig Ting at udnytte Politimænd som Sædelighedsprædikanter og overdrage dem at advare Kvinderne om deres Pligt til at leve sædelig, i Stedet for at lade Loven advare dem, ligesom det sker ved alle andre Forbrydelser. Og endnu ejendommeligere er det, at Politiets Advarselsmyndighed er eneældig (suveræn), saa at Kvinden intet Middel har til at hindre Misbrug af Myndigheden eller komme til sin Ret ligeoverfor saadanne, og der ses dog ingen Grund til at tro, at det skulde være mere umuligt, at denne Myndighed skulde kunne blive misbrugt end hvilkensomhelst anden Politiet overdragen Myndighed, mod hvilken Borgerne kunne søge Tilflugt hos Dom-

stolene. Det er kun den Opfattelse af den løsaagtige Kvinde, at hun staar udenfor Lov og Ret, der kan føre til en sliG Myndighed for Politiet, men denne Opfattelse bør ikke godkjendes.

Den samme Indvending maa gøres mod den Politiet ved Loven af 1874 §§ 3, 5 og 8 overdragne Myndighed til at tvinge mistænkte og straffede Kvinder til at underkaste sig Lægevisitation, en Behandling af en Kvinde, der, naar den paatvinges hende, er i højeste Grad beskæmmende og modbydelig. Det er haardt nok, at hun ved Dom skal kunne tvinges til at taale en sliG Undersøgelse, men at hun skal kunne tvinges dertil vilkaarlig af en Politimester uden at have Ret til at kræve hans Paabud prøvet af Domstolene, er uretfærdigt. Politiet kan jo ikke — selv med sin bedste Vilje — altid sikre Borgerne en upartist og retfærdig Behandling, og derfor bør Politimagten staa under Kritik af Domstolene, naar der foreligger Indgreb i Borgernes Frihedsomraade. Ogsaa her er det til Grund liggende Motiv (Hovedgrund) den Betragtning, at den løsaagtige Kvinde er retløs.

Den Politiet i de heromhandlede Paragrafer af Loven af 1874 og Straffelovens § 180 indrømmede vilkaarlige Myndighed over Personer af Kvindekønnet er i Strid med de Grundsætninger, som ellers følges med Hensyn til at sikre Borgerne mod Overgreb fra Administrationens Side, og hine Bestemmelser bør derfor ophæves.